

Zakázané ovocie (Seve a Hermi - kruté)

Záplava hnedých kučier pokryla podlahu pred jeho nohami, keď sa mladá žena zosunula na zem. Voldemort na chvíľu sklonil svoj prútik a prerušil Cruciatu, aby si mohol vychutnať jej zúfalstvo. Áno, Hermiona Grangerová bola zúfalá. Vedela, že jej nik nepomôže, nik ju nezachráni, no radšej zomrie, než by zradila svojich priateľov.

„Tak budeš už konečne spievať, ty mudlovská šmejčka? Kde je Potter?“ zopakoval už niekoľký krát ten, ktorému sa odmietala podvoliť. „Crucio!“ skríkol zlostne a jej telom prebehla ďalšia vlna krutej bolesti, ktorá ju už pripravovala o zmysly. Nevnímala vlastné výkriky, nevidela postavy v plášťoch a maskách, ktoré stáli v kruhu okolo nej a úžasne sa bavili. Aj keď... možno nie všetci rovnako.

Po ďalšej pol hodine už sa dievčina ani len nepokúšala pohnúť. Nedokázala ani otvoriť oči, toľko pohnúť rukou. Priala si len, aby ju konečne zabil a mala by pokoj. Už žiadna bolesť, žiadne trápenie či poníženie.

„Veľa toho nevydrží tá dnešná mládež.“ uchechtol sa Voldemort a kývol na jedného zo svojich verných.

„Postaráš sa o ňu, aby bola pripravená na ďalšie naše stretnutie. Na veľké finále si ešte chvíľu počká.“ rozkázal a oslovený muž v plášti sa k nej zohol a nevyberaným spôsobom ju vyviekol z hlavnej sály. Len čo však bol z dohľadu, zohol sa k nej a opatrne, aby jej ešte viac neublížil ju vzal do náručia a odniesol do prázdnej izby, kde ju položil na posteľ.

Bola bledá, bledšia než kedykoľvek predtým a slabo stonala pri každom dotyku, pri každom pohybe. Bolo by zbytočné sa jej prihovárať, zbytočne by ju chlácholil, aj tak by ho nevnímala. Nechal ju teda ležať a než odišiel pre potrebné lektvary a masti, prikryl ju teplou dekou a odhrnul vlasy z čela.

Vo svojej vlastnej izbe konečne odložil plášť a masku, pod ktorou sa ukrývala bledá tvár niekdajšieho profesora lektvarov Bradavickej školy, Severusa Snapea.

Dvere sa otvorili a dnu vstúpil vysoký muž s aristokratickými črtami a dlhými blond vlasmi, pravý opak Snapea, Lucius Malfoy.

„Tak čo, Severus? Chystáš sa s ňou pohrať?“ žmurkol naňho lišiacky, až z toho bolo Severusovi zle.

„Mám ju pripraviť pre nášho pána, nie si s ňou užívať.“ odvrkol a prehrabával sa v skrinke so svojimi liečivými prípravkami.

„Ale no tak, nehovor mi, že ťa to ani len nenapadlo. Na mudlovskú šmejčku je pomerne pekná.“ zhodnotil a zasnene vyzrel z okna.

„Nechaj si zájsť chuť, Lucius. Na tvojom mieste by som nepokúšal trpezlivosť Temného pána.“ povedal zdanlivo nezaujatý, v žilách sa mu však búrila krv.

„Prečo pokúšať? Stačí pekne poprosiť a môže byť naša, Severus. Ale ak nemáš záujem, ja si s ňou hravo poradím sám.“

„Ak dovolíš, mám teraz nejakú prácu.“ odvrkol Severus a s batôžtekom naplneným všetkým možným sa vrátil do izby, kde ju nechal ležať. Ani sa nepohla, avšak čelo sa jej orosilo kvapôčkami potu a keď sa jej dotkol, cítil horúčavu, ktorá z nej sálala. Mala vysokú horúčku, ktorú po chvíli nasledovala zimnica.

Bez zaváhania jej prikladal k ústam jeden lektvar za druhým a prinútil ju prehltnúť. Napokon jej dal i Bezsený a Bezbolestný spánok a keď sa jej dýchanie trochu prehĺbilo, odhrnul prikrývku a jene žinkou začal umývať jej telo. Mohol použiť jednoduché čistiace kúzo, ale teplá voda spolu so svalovým relaxantom, ktorý mal pripravený najlepšie odbúravajú bolesť po mučení zakázanými kliatbami. Vyzliekol jej zašpinené a roztrhané šaty, až pred ním ležala takmer nahá, len v spodnom prádle. Kochal sa tým pohľadom, nemohol inak. Lucius sa mýlil, nebola celkom pekná, bola krásna. Mala dokonalé telo a jemnú pokožku, teraz posypanú drobnými avšak početnými jazvami od Cruciatu. Každú jednu z nich natrel hojivou masťou, no sám najlepšie vedel, že jazvy nikdy nezmiznú úplne. Jemne vmasíroval svalový relaxant po celom tele a bol rád, že jej dal lektvar na spanie. Čo by asi povedala na to, keby vedela, že ju ošetruje práve on? Určite by ho poslala do čerta, tak ako to urobila pred tromi rokmi.

Tri roky. Tak dlho sa nevideli, neprehovorili medzi sebou jediné slovíčko. Informácie pre Rád podával zásadne len Minerve, ktorá ho ako jediná po Albusovej smrti vzala na milosť a vypočula ho.

Sedel pri nej takmer do rána, kým sa nezačala prebúdzat. Než však úplne precitla, počula len zvuk zatvárajúcich sa dverí a ticho, ktoré ju obklopovalo. Nechal jej na stole pár lektvarov, ktoré by sa jej mohli hodiť a bol si istý, že sa už o seba dokáže postarať.

Pomaly vstala z postele a zhrozila sa faktu, že je takmer nahá. V mysli pátrala po tom, čo sa stalo. Lenže čo robí tu v tejto izbe? A kto tu s ňou bol? Keď zbadala fľaštičky s lektvarmi, srdce jej zovrelo úzkosťou. Spoznala písmo na etiketách a dúfala, že ten čo sa o ňu staral bol on. Tak veľmi chcela veriť tomu, že ak je tu s ňou, má nádej na

záchranu. Lenže stalo sa toho tak veľa, že sama nevedela, čomu má veriť.

Hlava sa jej motala a tak siahla po lektvare a bolo jej jedno, či fláštička obsahuje to, čo označuje etiketa. Ak je to jed, hádam aspoň s nejakým rýchlym účinkom, pomyslela si a vypila ho.

Temný pán si ju nechal predviesť znova asi o tri dni neskôr a skončila v hlbokom bezvedomí ešte skôr, než sa k nej Severus stihol dostať. Na svoje si pritom prišli aj Bellatrix s Luciusom, ktorí na Hermionu vrhali stále ďalšie a ďalšie kliatby, neberúc žiadne ohľady z nej dokonca strhali všetko šatstvo. Keď pritom Severus videl žiarové záblesky v Luciusových očiach, prisahal si, že sa od nej nepohne na krok. Nedovolí tomu bastardovi, aby sa jej čo i len prstom dotkol.

Opäť ju ošetroval s nesmiernou trpezlivosťou a nehou, ale vždy sa vyparil skôr než sa prebrala. Stále jej však bol nablízku a úspešne maril Luciusove plány. Keď ho však o pár týždňov poslal Voldemort na akciu s ostatnými, nemohol nepočúvnuť. Cestou však dokázal zariadiť všetko potrebné pre svoj plán, ako ju odtiaľ dostať.

Všade bolo ticho a kam jeho oko dohliadlo, nebol tam nik, kto by mu mohol stáť v ceste. Bez zaklopania vstúpil do jej izby a v šere, ktoré tu vládlo sa hnal k jej posteli.

„Slečna Grangerová.“ oslovil ju stroho a ona urobila na posteli neurčitý pohyb smerom čo najďalej od neho. Veľmi sa jej to však nepodarilo, pretože keď si jeho oči privykli na šero, naskytl sa mu hrozný pohľad.

„Ah, vy... nemôžete si nechať ujsť žiadnu zábavu, čo?“ snažila sa o našťavaný tón, ale hlas sa jej triasol a lámal. Cítila sa nesmierne ponížená, ako tam ležala nahá na posteli, s rukami a nohami priviazanými. „A to som si myslela, že horšie už to byť nemôže.“ vzlykla potichu a on ohromene stál ne mieste. Jej slová ho desili. Triasla sa na celom tele, od strachu a zrejme i od zimy, ktorá kvárila jej nahé telo. Rýchlym pohybom uvoľnil povrazy, ktoré ju púťali k posteli a prehodil cez ňu svoj čierny plášť. Bolo mu jasné, čo sa tu odohrávalo. Keď bola voľná, zakrútila sa do plášťa a schúlila sa do kľbka na opačnej strane postele, len aby bola čo najďalej od neho.

„Kto to bol?“ spýtal sa prudko, až nadskočila a rukami si objala kolená.

„Malfoy a Voldemort. Užili si a teraz svoju hračku nechali vám. tak na čo ešte čakáte?“ vykrikla zúfalo a napriek tme videl lesknúce sa slzy v jej očiach. Tuhšie si k sebe pritiahla jeho plášť, ktorý jej dodával akýsi pocit istoty. Necítila sa už taká bezmocná, ako keď to ešte pred chvíľou ležala nahá a pripútaná.

„Myslíte si, že keď ma rozviažete a trochu uchlácholíte, že sa tomu nebudem brániť?“ spýtala sa o niečo pevnejším hlasom s trochou drzosti.

Nenahnevalo ho to, skôr naopak. Vedel, že svoju drzosť využívala ako formu obrany a kým má silu brániť sa, je to v poriadku.

„Myslím si, že ste dospelá a dost' inteligentná na to, aby ste vedela, kedy držať jazyk za zubami. Ak sa odtiaľto chcete dostať živá, odporúčam vám urobiť tak práve teraz.“ pošepol a naklonil sa k nej tak blízko, až sebou trhla. Jeho hlas prekypoval sarkazmom, no srdce chcelo, aby ju zovrel do náručia a tíšil ju tými hlúpymi rečami, že všetko bude v poriadku. Rozum však vedel, že na to nie je ani vhodný čas ani miesto, a že odstup bude to najlepšie, čo mohol zvoliť.

„Táto budova je celá chránená proti premiestňovaniu, takže sa musíme nepozorovane dostať von. Ak čo i len pípnete, sme obaja mŕtvi. Je vám to jasné, Grangerová?“ spýtavo na ňu pozrel a ona chápavo prikývla.

„Áno, pane.“ šepla a sadla si, dávajúc pozor, aby z nej plášť nesklzol.

„Odnesiem vás. V tomto stave nie ste schopná bežať, ak by to bolo nutné.“ povedal a nečakajúc na odpoveď ju vzal do náručia. Chvíľu sa vzpierala, no jeho mocné paže ju zovreli pevnejšie a ona si musela opakovať, že sa ju práve pokúša zachrániť, nie jej ublížiť.

„Zavrite oči a nehýbte sa.“ ozvalo sa jej tesne pri uchu. Počúvala práve vo chvíli, keď na druhej strane chodby začula kroky.

„Severus, kamže kam? S tou si teda moc neužiješ. Zdá sa, že Lucius a náš pán ju príliš nešetrili, čo? Hm, hádam budem mať aj ja to potešenie...“ začula akýsi chrapľavý hlas a znova sa roztriasla.

Severus zachytil Averyho chlípny pohľad a zavrčal naňho.

„Teraz je moja, postav sa do radu.“ a s tým zanechal našťavaného smrtijeda stáť na chodbe. Cítil, ako sa celá chveje a pevnejšie ju objal.

„Pokojne, za chvíľu sme vonku.“ pošepol jej, no nezdalo sa, žeby to veľmi pomohlo.

Už boli takmer pred dverami vedúcimi na nádvorie, keď Severus začul náhlivé kroky asi troch, možno štyroch ľudí.

„Do kotla!“ zahromžil a zovrel v ruke pevnejšie svoj prúťik. „Držte sa!“ prikázal Hermione a ona poslúchla. Keď otvorila oči, zbadala štyroch smrtijedov, ktorí na nich útočili a stále sa k nim pridávali ďalší. Keby mohla, bránila by sa, ale Snape mal pravdu. Sotva by sa udržala na nohách, tobôž aby bojovala, ešte keď jej prúťik je ktovie kde.

„Nesmú nám ujsť.“ ozvalo sa odkiaľsi a zo schodov k nim bežali ďalší dvaja smrtijedi. Keď sa Severus prudko otočil a

vybehol v východu, takmer mu vykĺzla a dopadla na zem, ale v poslednej chvíli ju zachytil. Poľavil však v ostražitosti a nejaká kliatba ho zozadu zasiahla tesne predtým, než sa premiestnili. Spoznala to podľa toho, ako sa mu tvár skrivila v bolestnej grimase.

Opatrne ju položil na zem a váhavým krokom prešiel k dverám priestranného salónu, v ktorom sa nachádzali.

„Ste v poriadku, pane?“ spýtala sa opatrne a pritiahla si plášť, jeho plášť tesnejšie k telu.

„Samozrejme. Vaša izba je na poschodí vľavo. Nájdete tam všetko čo potrebujete a škriatok vám prinesie nejaké jedlo.“ povedal skrz zatŕaté zuby. Už- už ho chcela počúvnuť a zmiznúť v izbe, keď však prechádzala okolo neho, všimla si ako zatína zuby i päste a zaviera oči, ako bojoval s bolesťou. Už za ňou takmer zavrel dvere, keď sa mu nohy trochu podlomili a on stratil rovnováhu.

„Severus.“ vykřikla a zachytila ho tesne pred dopadom na zem. Farba z tváre sa mu vytrácala a nedokázal potlačiť slabé bolestné syknutie. Ako ho držala zistila, že jej ruka spočíva na čomsi mokrom a teplom. S hrôzou zistila, že je to krv. Položila Severusa opatrne na zem a odhrnula jeho čiernu košeľu, pod ktorou na chrbte našla niekoľko hlbokých a silno krvácajúcich rán.

„Pre Merlina, Severus. Prečo ty vždy musíš byť taký tvrdohlavý.“ povzdychla si a pritlačila dlaňou na najviac krvácajúcu ranu. Vedela, že mu tým spôsobí ďalšiu bolesť, ale radšej to, než by mal vykrvárať.

„Potrebujem tvoj prútik, inak to nezastavím.“ povedala a on ukázal kamsi smerom kde pristáli, keď sa premiestnili.

Videla ho a o malú chvíľu už zaceľovala i poslednú z rán.

„Ďakujem slečna Grangerová. Zvyšok už zvládnem sám.“ odvrkol a chcel sa postaviť, no ona ho zatlačila späť na zem.

„Ani na to nepomysli. Kde máš skrinku s lektvarmi?“ spýtala sa rozhodne a on vedel, že nemá zmysel protestovať.

Keď sa oňho postarala, dovolila mu ľahnúť si na gauč a hnaná vlastnou túžbou si ľahla vedľa neho, snažiac sa nemyslieť na posledný zážitok s Malfoyom a Voldemortom.

„Prečo si to urobil?“ spýtala sa potichu. Videla jeho úškrn, ktorý videla naposledy už tak dávno.

„Prečo sa pýtaš, keď to vieš? Prišiel som si s tebou predsa užiť, keď s tebou tí dvaja skončili, či nie? Tak nejako si to tuším povedala.“ odvrkol a ona mu nedokázala pozrieť do očí.

„Prepáč. V tej chvíli som myslela...“ ospravedľovala sa.

„Nemusiš mi nič vysvetľovať.“ zarazil ju. Chápal to.

„Tak prečo? Prečo si ma zachránil a riskoval pritom vlastný život?“ spýtala sa znovu.

„Hlúpa otázka na niekoho s vaším intelektom, slečna Grangerová.“ odpovedal a zámerne sa vrátil k formálnemu osloveniu.

„Tak sa teda spýtam inak. Prečo teraz? Bola som tam zavretá niekoľko týždňov. Mučili ma a ty si sa na to nepochybne pozeral... tak prečo si to nechal zájsť tak ďaleko?“ vyhrkla a nahromadený hnev vyšiel na povrch spolu so zúfalstvom, ktoré neustále pociťovala. Z očí jej vyhrkla záplava sĺz, ktoré doteraz potláčala.

Severus prudko vstal a hoci sa mu motala hlava, neochvejným krokom zamieril k dverám.

„Čo iné by ste čakala od smrtijeda, vraha, muža ktorý podľa vás znásilňuje ženy a vyžíva sa v ich utrpení? Vďaka za ozrejenie vášho názoru na moju osobu, slečna Grangerová.“ odpovedal temným hlasom ani sa nesnažiac skrývať svoj hnev.

„Tak som to nemyslela.“ pípla potichu a uvedomila si, akú hlúposť povedala. Ved' ju práve zachránil a ona sa mu takto odvdáčila.

„Je mi jedno, čo si o mne ľudia myslia.“ odvrkol už s rukou na kľučke.

„Severus, neodchádzaj.“ prosila a znelo to tak naliehavo, že skutočne o krok ustúpil.

„Zaujímavé, ako sa veci môžu zmeniť, však? Ešte pred troma rokmi ste stála v mojej pracovni a presviedčala ma o úprimnosti svojich citov ku mne.“ odfrkol si posmešne, no len on vedel, že za tým sarkazmom sa skrýva pred vlastnou bolesťou. Čo vlastne čakal? Že mu padne okolo krku, keď ju zachráni? Že ho bude prosiť rovnako ako vtedy, aby im obom dal šancu?“

„Na tom, čo k tebe cítim sa nič nezmenilo ani potom, čo si ma odmietol.“ ozvalo sa tesne za ním, až stuhol.

„Bola si študentka a ja tvoj profesor.“ podotkol.

„Áno, zakázané ovocie.“ povzdychla si a nesmelo ho chytila za ruku.

„Nikdy ti nik nepovedal, že práve zakázané chutí najlepšie?“ spýtala sa a pozrela mu do očí. Uhol pohľadom, no ruku z jej zovretia nevymanil.

„Vtedy som nechápala, prečo si to urobil, Severus.“ priznala. „Myslela som, že mnou pohrdaš, nenávidíš ma a čo ja viem čo ešte. Ale teraz... keby si ma nenávidel, zachránil by si ma? Stálo by ti to za to riziko, ktorému si sa vystavil?“ hľadela mu do očí a pokúšala sa v nich nájsť odpoveď. Nevidela žiadnu nenávisť, žiadne pohrdanie, len obavy.

„Keby som mohol urobiť niečo skôr, nejako im zabrániť, aby ti ublížili, urobil by som to.“ povedal potichu a jeho čierne oči vyhl'adali tie jej. „Veríš mi?“ spýtal sa a bál sa odpovede. „Nezasiahol som skôr nie preto, žeby som sa bál o svoj život. Jediné na čo som myslel bolo, že keby ma zabili, nebol by nik, kto by t'a odtiaľ dostal a to vedomie pre mňa bolo horšie než smrť.“ priznal napokon a odvrátil sa smerom k dverám. Nemohla to pochopiť. Akoby aj? Ona bola tá, ktorú všemožne mučili a on sa na to naozaj pozeral. To mu nemôže odpustiť a on to od nej nemôže žiadať.

„Verím ti, Severus. Viem, že by si mi nijako vedome neublížil. Ale priala by som si, aby sa toto stalo aspoň o deň skôr. Aby si zabránil tej chvíli keď tam prišli a... d'alšie slová sa strácali v slzách.

„Odpusť, že som im v tom nezabránil. Odpusť, že som tam nebol, aby som t'a ochránil.“ šepkal a pevne ju k sebe privinul. „Malo mi dôjsť, že to bola pasca. Prekliaty Malfoy... sťažoval si, že mu stojím v ceste a preto ma Temný pán odvolal a pre istotu šiel s ním, keby som nepočúvol. Bol som taký idiot.“ nadával si viac menej pre seba.

„Ako to myslíš, že si mu stál v ceste?“ spýtala sa, pretože ho počula. Nahlas si povzdychol a pohladkal ju po vlasoch tak jemne, akoby bola zo skla.

„Lucius sa k tebe snažil dostať od chvíle, čo si tam bola. Bolo mi jasné o čo mu ide a tak som naňho nenápadne dozeral a pokiaľ to šlo, vyhovárал som sa na tvoj zdravotný stav a na to, že musíš byť v poriadku, keď si t'a Voldemort zavolá.“ vysvetľoval duto.

„Takže si to bol naozaj ty, kto sa tam o mňa po tom všetkom staral? Bála som sa, kto...“

„Vadí ti to? Nikoho iného by som k tebe nepustil a prisahám, že by som ti nikdy...“ vyhrkol náhlivo.

„Pšššt, viem. Verím ti.“ umlčala ho a pevne sa k nemu privinula. Cítila sa s ním v bezpečí. Chvíľu bolo ticho prerušované len ich pravidelným oddychovaním.

„Severus?“ osmelila sa.

„Hm?“

„Teraz, keď už nie som tvoja študentka...“ na chvíľu sa odmlčala a keď nič nevravel, pokračovala. „Zase ma odmietneš?“

„Teraz je zo mňa vrah pre všetkých na strane dobra a zradca pre Voldemorta a smrtijedov. Som vyhnanec a nemôžem pripustiť, aby kvôli mne niekto riskoval. Obzvlášť nie ty.“ povedal a hoci sa mu slová, ktoré práve vyriekol priechili, musel to urobiť a snažil sa zniet presvedčivo. „ Teraz som ja to zakázané ovocie pre teba.“ spomenul si na jej prirovnanie. V skutočnosti od chvíle, keď mu prvý krát povedala, čo k nemu cíti, netúžil po inom, než byť s ňou naveky. Zdieľal jej city, no nemohol ich priznať ani sám sebe a už vôbec nie jej. Ohrozil by ju.

„Myslím, že už som povedala, že to chutí najlepšie a ja by som ho chcela aspoň skúsiť.“ pousmiala sa smutne. „Ak by bola voľba na mne, neváhala by som ísť kvôli tebe hoc aj na koniec sveta. Dala by som za teba svoj život, ale potrebujem vedieť jedno...“ pozrela naňho s otázkou. Chvíľu na seba uprene pozerali, až si ju napokon privinul k sebe.

„Čím som si to zaslúžil? Už som ani nedúfal, žeby som niekedy vôbec mohol byť šťastný.“ vravel potichu.

„Takže to znamená...“

„Áno, znamená. Milujem t'a a nikdy viac t'a nechcem stratiť.“ priznal a svoje slová potvrdil nežným bozkom, ktorý tak túžobne očakávala od dôb, keď bola ešte len jeho študentkou.